

Costinești

Punctaj maxim punctualității

În Costineștiul începutului de septembrie, turiștii au împrumutat pături din inventarul hotelului ca să reziste, la teatru, frigului ori ploii. Temporar, "Gala Tânărului Actor" a aruncat în uitare discotecile și a umplut până la refuz amfiteatrul de vară. Deși muzica *pro* a continuat să răsună la tot pasul (și urechea), spectatorii, începători dar consecvenți, au preferat păturile, umbrelele și... teatrul.

Spre deosebire de anii trecuți, organizatorii care s-au hotărât să reia Gala de la Costinești (Ministerul Culturii, Ministerul Tineretului și Sportului, UNITER, B.T.T.) au îndrăznit să-i aleagă o temă – "Teatru popular – teatru în aer liber" – și o denumire asortată: *Hop*. Deruta în ceea ce o privește pe cea dintâi a strâns alături atât pe cei care au venit cu ideea, cât și pe concurenți și auditoriul. Teatrul popular a fost frecvent confundat cu teatrul folcloric. De fapt, având în

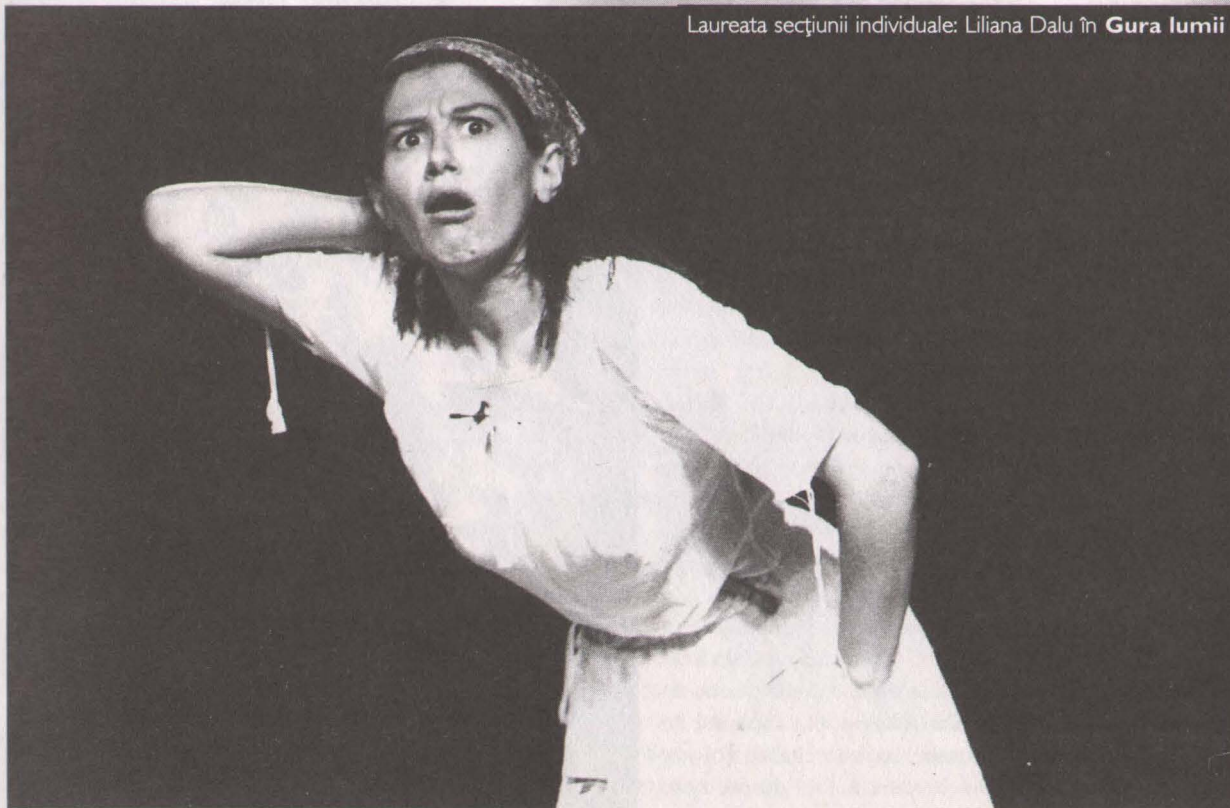
vedere că a lipsit o explicație oficială asupra termenului, nici nu s-a știut cu precizie dacă e vorba de o confuzie sau de o simplă încadrare în subiect. O lumină aproximativă au adus speculațiile: o temă este "orientativă, nu limitativă" (Victor Parhon)/"restrânge imaginația actorilor" (Sanda Manu). Reprezentațiile au variat între pleinar-istul (?) **Într-un parc, pe o bancă...** de Aleksandr Ghelman și spectacolul unui student la Actorie care a creat un personaj, în afara festivalului, pentru amuzamentul său și al trecătorilor (clovnul care începea să se miște dacă îi puneai câțiva bănuți în pălărie).

Se zvonește că tot temei i se datorea-ză numărul redus de participanți: "Cred că trebuia anunțată mai devreme. Ar fi o idee foarte bună, de exemplu, ca la terminarea acestui festival să se anunțe aceea pentru următorul" (Dan Tudor, concurent). Însă cei care au venit au fost nevoiți

să i se adapteze.

Au existat două secțiuni: individuală și de grup. Timpul maxim afectat fiecărei bucăți – 15, respectiv 45 de minute. Dacă la grupuri publicul a vibrat cât de cât, aplauzele pentru aparițiile personale s-au auzit mai mult din politețe (având în vedere că reacțiile sălii au constituit unul dintre criteriile mărturisite ale juriului, îmi permit să le pomenesc). Sonorizarea artificială dar puternică dată de microfoanele-lavalieră (atunci când funcționau) a subliniat carențele de dicțiune ale actorilor. Aceștia nu au știut să opteze avantajos pentru text. Au dat impresia că sunt în fața unei comisii de examen și nu a spectatorilor. Unul dintre ei s-a oprit în mijlocul replicii, ca să anunțe că reia pentru că a sărit un fragment. O problemă mult discutată a fost necesitatea pregătirii cu un regizor (lucru pe care, cu două excepții, nimeni nu l-a făcut).

Laureata secțiunii individuale: Liliana Dalu în **Gura lumii**

Premiați la „grupuri”: Vasile Toma și Dan Tudor

“Discutând și cu ceilalți participanți, înainte de gală, am înțeles că fiecare va veni cu propriile lui gânduri” (Delia Pătrășcanu). Din motive diferite, actorii au considerat că se descurcă mai bine singuri: “Am lucrat cinci ani la Teatrul Dramatic Galați, apoi încă patru în facultate. O umbră de experiență pentru un monolog atât de mic am” (Remus Cernat). Au fost, însă, situații când selecționerii s-au întrebat unde le-au fost mințile. De exemplu, nu a deranjat neapărat faptul că Pampon vorbea moldovenește sau că era îmbrăcat în zdrențe, ci evidentă nepricepere a actorului de a se conduce de unul singur fără a îngroșa abuziv anumite aluzii din construcția – discutabilă și ea – a personajului. “Am adaptat la teatrul popular, de stradă” (Remus Cernat).

În afară de câțiva entuziaști, majoritatea candidaților la diplome (în valoare de 10 și 20 de milioane) nu cred în capacitatea acestora de a lansa, ci în importanța întâlnirii cu breasla și a “împreună-compătimirii”. “Gala este o oportunitate pentru noi de a ne cunoaște. Nu sunt chiar atât de importante notele pe care le câștigăm, cât mai ales să simți pulsul generației. Singur nu poți să răzbești” (Dan Tudor).

Din păcate, numărul interesaților a fost destul de redus pentru a crea o fierbere alchimică. Pe de altă parte, atmosfera de examen de admitere a înmulțit – după spuse din interiorul fenomenului – lipsa de comunicare, suspiciunea, tăcerile. Să sperăm că vor dispărea o dată cu apariția secțiunii “off”, propusă pentru anul viitor.

Pentru a face posibilă departajarea, juriul a hotărât să efectueze o nouă preselecție chiar în cadrul concursului: din treisprezece candidați individuali au fost nominalizați șase, iar la grup, din patru – doi. Notele variază

(concludent pentru evoluția actorilor) între 3,60 și 8,40, iar criteriile luate în considerație sunt reacția publicului și timpul morți din spectacole, când se auzea discoteca. Câștigătorii se numesc Liliana Dalu (personajul ei, o țărăncă, are culoare, dramatism, haz) și Dan Tudor/Vasile Toma (**Păcală și popa**), ambii posesori de premii la Costinești în 1994 și 1995, care tocmai declaraseră, cu modestie, că nu premiile îi interesează. Cei doi din urmă sunt exemplul care ne arată că, de fapt, doar “cât timp ține festivalul totul se învârtă în jurul lui, sau cel puțin așa ți se pare” (Dan Tudor). Totuși, spectacolul lor are deja propuneri pentru festivalurile de la Timișoara și Galați.

Atelierele au fost cele mai vitregite din Gală. Desfășurându-se la orele zece ale dimineții, au coincis în mod fatal cu orele de plajă, de somn sau cu “adunatul” (gândurilor) acelor concurenți care se prezentau în seara respectivă. Așadar, atât Dorina Crișan Rusu cât și Păstorel Ionescu au trebuit să-și țină workshop-urile de sunet și, respectiv, mișcare cu cine scăpa tentațiilor ori datorilor mai sus amintite. Consecința negativă (!?) a fost imposibilitatea lui Păstorel

Ionescu de a-și realiza scopul p r o p u s (m i ș c a r e a acompianată de muzica lui Glenn Miller s-a oprit, din lipsă de timp, la stadiul de mișcare ritmată de numărătoarea profesorului), iar cea pozitivă, show-ul muzical realizat cu o selecție naturală a participanților. Despre public nu se poate vorbi, pentru că a oscilat între patru și (la demonstrație) aproximativ zece persoane. La capitolul Recitaluri voi vorbi despre spec-

tatori, care au dovedit că nu, au venit la teatru doar pentru că era în aer liber, ci mai ales dintr-o reacție de suprasaturație la subcultura care îi îmbia de pretutindeni la Costinești. Altfel nu îmi explic spontaneitatea cu care a înțeles și ovaționat în picioare arta pantomimei lui Dan Puric. Dintre invitați au mai făcut parte Horațiu Mălăele și Grupul “Vouă” – un obișnuit al litoralului.

Obișnuită – chiar și de puțină vreme – cu “orientalismul” întârzierilor românești, dau punctaj maxim eleganței și diplomației cu care Cornel Todea, directorul Galei (persoanele importante sunt menționate în mod tradițional la urmă), a impus acestui festival rigoarea orelor fixe. Premiile își găsesc singure utilitatea, programele se pot îmbunătăți, concurenți și subiecte de discuții se află, publicul – după cum s-a și văzut – vine, dar asemenea obiceiului bun mai rar se dobândește și puțini îl adoptă. De aceea, ca să îi (le) dau curaj, cu el și închei.

Mirona Hărăbor

○ altă participantă individuală, Ada Milea, făcând **Elogiul nebuniei**